

En lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i Lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Jeg opplever poesi som bruk av språket, slik at det hos leseren skaper bilder og fornemmelser som vekker følelse og stemningsfullhet.

Bob Dylans «Every Grain of Sand» står for meg som et poetisk mesterverk. Det er dypt personlig og høyst universelt; en sår og vakker beretning om fortvilelse, streven, undring og åpenbaring.

Storheten og sammenhengen i alt som er skapt beskrives i ydmykhet overfor det små: i hvert blad som skjelver, i hvert sandkorn som finnes, i hver spurv som faller til jorden. Det er en sterkt religiøs hymne som utfordrer agnostikeren i meg og fyller meg med respekt for noe som er større enn det jeg kan begripe.

Erik Wassum

Every Grain of Sand

In the time of my confession, in the hour of my deepest need
When the pool of tears beneath my feet flood every newborn seed
There's a dyin' voice within me reaching out somewhere
Toiling in the danger and in the morals of despair

Don't have the inclination to look back on any mistake
Like Cain, I now behold this chain of events that I must break
In the fury of the moment I can see the Master's hand
In every leaf that trembles, in every grain of sand

Oh, the flowers of indulgence and the weeds of yesteryear
Like criminals, they have choked the breath of conscience and good cheer
The sun beat down upon the steps of time to light the way
To ease the pain of idleness and the memory of decay

I gaze into the doorway of temptation's angry flame
And every time I pass that way I always hear my name
Then onward in my journey I come to understand
That every hair is numbered like every grain of sand

I have gone from rags to riches in the sorrow of the night
In the violence of a summer's dream, in the chill of a wintry light
In the bitter dance of loneliness fading into space
In the broken mirror of innocence on each forgotten face

I hear the ancient footsteps like the motion of the sea
Sometimes I turn, there's someone there, other times it's only me
I am hanging in the balance of the reality of man
Like every sparrow falling, like every grain of sand

BOB DYLAN 1981

Mariann Mathiesen
blir herved utfordret til
å dra stafetten videre.

